

PARAULA I VIDA

«La família: el treball i la festa», Milà 2012 (i II)

Continuem la reflexió de la setmana passada a partir de la **VII Jornada Mundial de la Família** celebrada el propassat mes de juny a Milà (Itàlia). Fou una cita molt important «amb» les famílies i «per a» la família, que posava de nou en l'atenció del món, el testimoniatge de l'«Evangeli de la família». Hi està compromès el mateix futur de la humanitat, si vol aprendre els valors que donen sentit a la vida, i que només s'aprenen de veritat en els primers anys de l'existència i en el si d'una família que els transmet amb amor. D'aquí la compaginació entre treball i festa, un objectiu prioritari de la reflexió a Milà.

Som a l'estiu, i potser tots tindrem majors oportunitats de trobada i convivència amb la família. Valorem-les i aprofitem-les apostòlicament! Ens hi ajuda la síntesi que fou presentada al Consell Pastoral Diocesà dels missatges de Benet XVI en els dies de la Trobada de Milà: **Quines insistències** ha ofert el Papa, que ens poden ser noves i suggerents, i que ens ajudaran a nosaltres?

- El Matrimoni i la Família signifiquen una vocació no fàcil de viure actualment. Però si la família es fonamenta en l'Amor, esdevé una realitat meravellosa i l'única força que pot vertaderament transformar el món.
- Hi ha el fracàs matrimonial que representa la separació. El Papa no va esquivar el problema i va dir als qui han viscut el dolor de la separació: «El Papa i l'Església us sostenen en la vostra dificultat. Us animo a romandre units a les vostres comunitats, al mateix temps que espero que les Diòcesis posin en marxa adequades iniciatives d'acollida i proximitat». Va reblar dient que no estan fora de l'Església. Estan plenament en l'Església.
- Als divorciats tornats a casar els va dir que trobin consolació en una vida de fe i que amb l'ajuda de la comunitat, el seu sofriment no sigui un turment físic i psicològic. Aquest sofriment si l'accepten interiorment és un Do per a tots. Un do que ells poden oferir.
- Recomanà que des del principi de les parelles, s'aprofundeixi en l'etapa de l'enamorament; acompanyar els joves durant el nuviatge i el matrimoni. També valorà la psicoteràpia per a les famílies en dificultat.
- Va fer una crítica del sistema econòmic actual que prima una concepció utilitarista del treball, la producció i el mercat. Cal arribar a aconseguir un equilibri harmònic entre la família, el treball i la festa.
- L'home i la dona creats a imatge i semblança de Déu estan cridats al descans i a la festa.
- El diumenge és el dia de l'home i dels seus valors: amistat, convivència, solidaritat, cultura, contacte amb la natura, joc, esport. És el dia de la família en el qual es viu junts el sentit de la festa, del trobament, del compartir, també de la participació a la Santa Missa. Una crida a no perdre el sentit del dia del Senyor, malgrat el ritme frenètic que imposa la nostra societat. Ja que és com l'oasi on detenir-se per tal d'assaborir la joia i l'alegria del trobament i calmar la nostra set de Déu.
- Família, treball i festa són tres dons de Déu. Tres dimensions de la nostra existència que han de trobar un equilibri digne de la persona. Cal harmonitzar treball, família, professió, paternitat, maternitat, treball i festa per tal de construir una societat amb rostre humà.
- Cal privilegiar la lògica del ser a la del tenir. La primera construeix mentre que la segona acaba destruint.

Insistències valentes a tenir en compte en la nostra vida i en l'acció pastoral.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

Taizé, un missatge espiritual

► Els joves cristians de les nostres diòcesis aprofiten l'estiu per fer diverses activitats de voluntariat en institucions cristianes d'acció social. En aquest sentit, cal deixar constància del fet que moltes de les colònies d'estiu i activitats semblants es poden dur a terme perquè hi ha molts joves que les organitzen com a monitors voluntaris. En el camp de l'espiritualitat mereix destacar-se que un grup de joves cristians participaran, del 18 al 26 d'agost, en un pelegrinatge al monestir ecumènic de Taizé, a la regió francesa de la Borgonya. Taizé és un lloc de gran significació espiritual. En la foto, pregària a l'església del monestir. Els monjos preguen envoltats de joves d'arreu del món.

GLOSSA

Quan ho tornarem a fer?

Dues famílies amigues estiuègen en una mateixa població, en una comarca de vinyes i oliveres. Un dia d'agost reben la visita d'una tercera família. Tots plegats són una bona colla: els tres matrimonis, els fills que sumen nou i una àvia. Avançada la tarda, tot passejant, s'acosten a un dels camps d'oliveres. Un dels pares ha preparat uns materials per fer una estona de pregària: un dibuix d'una olivera en un tros de paper d'embalar i uns cartrons, tants com fills, en cadascun dels quals ha escrit un verb relacionat amb la paraula estimar: compartir, escoltar, ajudar, servir, consolar...

Arribats al lloc, s'assegueren en rotllana, cantaren una cançó que de vegades es canta a la missa del diumenge, escoltaren un text de l'Evangeli: «Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics. Això us dono: que us estimeu els uns als altres» (Jn 15,12-13.17). Després es repartiren els cartrons, un a cada fill, i se'ls encomanà que pensessin el que podien fer realitzant el seu verb, atès el que deia el fragment escoltat. Cadascú podia parlar-ne amb la seva família. Es

distribuïren per fer-ho. Arribà el moment de posar-ho en comú i retornaren a la rotllana gran. Cada cartró havia d'ocupar una branca de l'olivera dibuixada en el paper. Un cop situat, un membre de la família, quasi sempre un dels fills, exposava el que havien parlat i com havien d'estimar des del seu verb, amb actituds i accions concretes. Acabades aquestes exposicions, resaren junts el parenostre. Cada família recuperà el cartró del seu verb i, amb un altre cant, acabà l'estona de reflexió i pregària comunitària. Retornaren contents a casa.

Tenien motius per estar satisfets de la pregària, de la naturalitat amb què es desenvolupà. Els fills reberen l'impacte de la implicació i testimoni dels adults —pares i àvia— i se sentiren participants del moment viscut. Petits i grans se sentiren convocats en el nom de Jesús, relacionaren l'Evangeli amb la vida quotidiana i compartiren la pregària amb altres famílies. Van experimentar la certesa que «on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo sóc allí enmig d'ells» (Mt 18,20). Fou una tarda assolellada d'un dia d'estiu per recordar. Alguns dels fills preguntaven: «Quan ho tornarem a fer?»

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII i la festa de l'Assumpció

«L'Assumpció és un dels moments més solemnes i entranyables de la pietat religiosa. El meu antecessor immediat, el papa Pius XII, proclamà el dogma de fe el dia 1 de novembre de 1950. Jo em trobava entre els afortunats que varen assistir a aquella cerimònia a la plaça de Sant Pere, com a nunci a França. Cap ansietat per part meua, jo sempre he admès aquesta doctrina, malgrat que en els meus anys a Orient els meus ulls només contemplaven representacions de la *Dormitio beatæ Mariæ* [...]. Tot es fa més bonic per mitjà del somriure de Maria, quan mira maternalment la meua manera pobre d'actuar.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 19,4-8)

En aquell temps, Elies caminà durant un dia pel desert, s'assegué a l'ombra d'una ginestera i demanà la mort, preguntant així: «Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida; no he de ser més afortunat que els meus pares». Després s'ajagué sota aquella ginestera i s'adormí. Mentre dormia, un àngel el tocà i li digué: «Aixeca't i menja». Llavors veié al seu capçal un pa cuit sobre pedres i un cànir d'aigua. Menjà i begué, i s'adormí altra vegada. L'àngel del Senyor el tornà a tocar i li digué: «Aixeca't i menja, que tens molt de camí a fer». Ell s'aixecà, menjà i begué, i amb la força d'aquell aliment caminà quaranta dies i quaranta nits, fins que arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiquen el Senyor, / exaltem plegats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guiés; / ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum; / i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

Acampa l'àngel del Senyor / entorn dels seus fidels, per protegir-los. / Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor; / feliç l'home que s'hi refugia. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,30-5,2)

Germans, no entristiu l'Esperit Sant amb què Déu us ha marcat per reconèixer-vos el dia de la redempció final. Lluny de vosaltres tot mal humor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist.

Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare. Viuiu estimant, com el Crist ens estimà; ell s'entregà per nosaltres, oferint-se a Déu com a víctima d'olor agradable.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,41-51)

En aquell temps, els jueus murmuraven de Jesús perquè havia dit que era el pa baixat del cel, i es preguntaven: «Aquest, no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, i ara diu que ha baixat del cel?» Jesús els digué: «No murmureu entre vosaltres. Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare que m'ha enviat. I els qui vénen a mi, jo els resuscitaré el darrer dia. Diu el llibre dels Profetes que tots seran instruïts per Déu. Tots els qui han sentit l'ensenyament del Pare i l'han après vénen a mi. No vull dir que algú hagi vist mai el Pare: només l'ha vist el que ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. Us ho dic amb tota veritat: els qui creuen tenen vida eterna. Jo sóc el pa que dóna la vida. Els vostres pares, tot i haver menjat el manà en el desert, moriren, però el pa de què jo parlo és aquell que baixa del cel perquè no mori ningú dels qui en mengen. Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,4-8)

En aquellos días, Elías continuó por el desierto una jornada de camino, y, al final, se sentó bajo una retama y se deseó la muerte: «¡Basta, Señor! ¡Quítame la vida, que yo no valgo más que mis padres!» Se echó bajo la retama y se durmió. De pronto un ángel lo tocó y le dijo: «¡Levántate, come!» Miró Elías, y vio a su cabecera un pan cocido sobre piedras y un jarro de agua. Comió, bebió y se volvió a echar. Pero el ángel del Señor lo volvió a tocar y le dijo: «¡Levántate, come!, que el camino es superior a tus fuerzas.» Elías se levantó, comió y bebió, y, con la fuerza de aquel alimento, caminó cuarenta días y cuarenta noches hasta el Horeb, el monte de Dios.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamad conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha / y lo salva de sus angustias. R.

El ángel del Señor acampa / en torno a sus fieles y los protege. / Gustad y ved qué bueno es el Señor, / dichoso el que se acoge a él. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,30-5,2)

Hermanos:

No pongáis triste al Espíritu Santo de Dios con que él os ha marcado para el día de la liberación final. Desterrad de vosotros la amargura, la ira, los enfados e insultos y toda la maldad.

Sed buenos, comprensivos, perdonándoos unos a otros como Dios os perdonó en Cristo. Sed imitadores de Dios, como hijos queridos, y vivid en el amor como Cristo os amó y se entregó por nosotros a Dios como oblación y víctima de suave olor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,41-51)

En aquel tiempo, los judíos criticaban a Jesús porque había dicho: «Yo soy el pan bajado del cielo», y decían: «¿No es este Jesús, el hijo de José? ¿No conocemos a su padre y a su madre? ¿Cómo dice ahora que ha bajado del cielo?»

Jesús tomó la palabra y les dijo: «No critiquéis. Nadie puede venir a mí, si no lo atrae el Padre que me ha enviado. Y yo lo resucitaré el último día. Está escrito en los profetas: “Serán todos discípulos de Dios.” Todo el que escucha lo que dice el Padre y aprende viene a mí. No es que nadie haya visto al Padre, a no ser el que procede de Dios: ese ha visto al Padre. Os lo aseguro: el que cree tiene vida eterna. Yo soy el pan de la vida. Vuestros padres comieron en el desierto el maná y murieron: este es el pan que baja del cielo, para que el hombre coma de él y no muera. Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.»

COMENTARI

La dificultad de creure

En l'episodi de la multiplicació dels pans i dels peixos de l'evangeli de Joan, els interlocutors de Jesús són primer «molta gent» (v. 2), «la gran gentada» (v. 5), «la gent» (v. 14.22.24). Però el fragment d'avui els anomena «els jueus» (v. 41). El seu paper d'opositors de Jesús en l'evangeli de Joan és conegut i reflecteix clarament el judaisme de l'època en què s'escriu l'evangeli de Joan. Estem davant d'un col·lectiu que persegueix Jesús (els cristians joànics) des del començament. El lector ja està avisat d'això (cf. 2,13-25).

Els jueus, en l'episodi d'avui, *murmuren* contra Jesús. Com ho havien fet els israelites en el desert (*Ex 16*). Les murmuracions del desert eren, en darrer terme, contra Jahvé: li retreien que la sor-

tida d'Egipte, lluny de ser un alliberament, era una desgràcia per a ells. No volien continuar amb el projecte de Jahvé. En l'evangeli de Joan les murmuracions tenen com a objecte la confessió de fe joànica: «Murmuraven perquè Jesús havia dit “jo sóc el pa que ha baixat del cel”. I deien: “aquest, no és Jesús, el fill de Josep?”». Vet aquí el nucli de la confessió de fe joànica: «No et volem apedregar per cap obra bona sinó per blasfèmia, perquè tu, essent com ets un home, et fas a tu mateix Déu» (10,33). És la darrera acusació dels jueus a Pilat: «Ha de morir perquè s'ha fet fill de Déu» (19,7). És la confessió de Tomàs: «Senyor meu i Déu meu» (20,28).

Malgrat la presència tan acusada de la fe en l'evangeli de Joan (quasi cent

textos), la dificultat de creure i de confessar aquesta fe no és pas rebaixada en aquest evangeli. Creure continua essent difícil i, des del punt de vista humà, és agosarat per no dir impossible. Per això Jesús subratlla: «Ningú no pot venir a mi (creure) si el Pare que m'ha enviat no l'atreu» (6,44).

Creure és en definitiva un do, un do que ve del Pare («Tots els qui el meu Pare em dóna, vindran a mi (creuran)» (6,37). Només es pot creure si hom s'obre al do del cel: «Tots els qui es posen a escoltar el Pare, vénen a mi» (6,45).

Convé estar obert a rebre el *do de Déu* que, en l'evangeli de Joan, és en darrer terme l'Esperit.

Oriol Tuñi, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (■ Lleida i Urgell) (litúrgia hores: 3a setm.): Ez 1,2-5.24-28c / SI 148 / Mt 17,22-27 ■ **dimarts**: Ez 2,8-3,4 / SI 118 / Mt 18,1-5.10.12-14 □ **dimercres**: Ap 11,19a;12,1-6a. 10ab / SI 44 / 1 Co 15,20-26 / Lc 1,39-56 ■ **dijous**: Ez 12,1-12 / SI 77 / Mt 18,21-19,1 ■ **divendres**: Ez 16,1-15.60.63 (o bé: 16,59-63) / SI: Is 12,2-6 / Mt 19,3-12 ■ **dissabte**: Ez 18,1-10.13b.30-32 / SI 50 / Mt 9,13-15 ■ **diumenge** vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Pr 9,1-6 / SI 33 / Ef 5,15-20 / Jn 6,51-58.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

33. L'eucaristia, centre de l'existència humana

La pregunta de com ens podem *alimentar* de Déu, viure d'ell, de forma que ell mateix sigui el nostre pa, encara no l'hem resposta amb tot el que hem dit fins ara.

Déu esdevé *pa* per a nosaltres primerament en l'encarnació del *Logos*: la paraula pren carn. El *Logos* es fa un de nosaltres, entra en el nostre nivell, se'ns fa accessible. Però, més enllà de l'encarnació, més enllà de la paraula feta home, cal fer primer un altre pas, que Jesús esmenta en les paraules finals del seu discurs: la seva carn és vida *per al món* (6,51). Aquí s'expressa el terme intern que està més enllà de l'acte de l'encarnació i que és la seva realització última: el lliurament de Jesús a la mort i el misteri de la creu.

D'aquesta manera, en el discurs del pa de vida es barregen inseparablement la teologia de l'encarnació amb la de

la creu. No és possible oposar a la teologia pasqual dels sinòtics i de sant Pau una suposada pura teologia de l'encarnació de sant Joan. L'encarnació de la paraula que diu el pròleg apunta a la donació del cos a la creu, que se'ns fa accessible en el sagrament.

En el discurs de Jesús sobre el pa de vida, d'una banda es posa el gran moviment de l'encarnació i del camí de la pasqua del costat del sagrament, que és sempre alhora encarnació i pasqua, però també el sagrament, la santa eucaristia, es posa de banda de la gran davallada de Déu a nosaltres i per a nosaltres.

D'aquesta manera, l'eucaristia es posa en el centre de l'existència humana: aquí Déu ens dona realment el manà que la humanitat espera, el veritable *pa del cel* que és el nostre aliment més íntim.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

Hem vingut a donar el que som

L'ètica que deriva del cristianisme es pot anomenar una ètica del do. El do és allò rebut immerescudament, el que ens ha estat donat, regalat sense haver fet cap esforç per mereixer-ho.

En la persona madura, el do es converteix en tasca. Ser passiu davant del do és malbaratar-lo, perdre'l per sempre, mentre que ser actiu és conrear-lo perquè aquell do arribi al màxim grau d'esplendor possible. El do conreat dona fruits, acaba sent fecund i aquesta fecunditat omple la persona de goig. És un goig que no es pot identificar amb cap plaer sensible, tampoc amb el divertiment o el benestar emocional. És el goig d'haver fet bé les coses, d'haver donat el que es podia donar, del treball realitzat, el goig de la collita.

Som do i estem cridats a donar el que som als altres. Ser és donar-se. Crèixer és donar-se. Com més em dono, més sóc. Aquesta és la paradoxa inherent a la lògica del do. Com més dono els meus talents als altres, més capacitat tinc per fer-ho i més habilitat tinc en allò que faig. La donació no asseca la Font; la dinamitza per donar encara més.

El darrer capítol de l'ètica del do és la donació gratuïta d'allò que sóc als altres. Aquesta donació generosa, que supera la servitud del retorn, el suplici de la comparació, que tant li fa el que el receptor faci o deixi de fer, és la forma de donació que queda reflectida en les paràboles i en les ensenyances de Jesús de Natzaret.

Només l'autodonació salva de la buidor. La buidor no es cura amb coses, amb el consum desafortat d'objectes o amb l'exercici del poder o l'explotació dels altres. Només qui es dona se salva de la buidor perquè, en donar-se, omple de sentit la seva vida.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

12. ✠ Diumenge XIX de durant l'any. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustiniana.

13. Dilluns. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs.; sant Casià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.; màrtirs claretiens de Barbastre (1936).

14. Dimarts. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. ✠ Dimecres. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. Dijous. St. Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prevere franciscà i màrtir al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. Divendres. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. Dissabte. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec.

EN PAREJA

Invertir tiempo en comunicarse

Estará de acuerdo conmigo en que somos menos tolerantes con los errores de la pareja de lo que lo somos con las equivocaciones de otras personas que están en nuestro entorno: colaboradores del trabajo, personal de servicio, etc. Seamos, pues, condescendientes y comprensivos. Donde no llega uno, llega el otro. Eso es funcionar en equipo.

Invertir tiempo en comunicarse con la pareja es muy rentable. La fluidez de comunicación entre los cónyuges —incluso en circunstancias difíciles de relación— elimina la carcoma de los malentendidos y puede evitarnos desagradables sorpresas.

Aunque las parejas se quejan de que no pasan suficiente tiempo juntos, los problemas residen en *cómo* pasan el tiempo, aunque sea escaso, cuando están juntos. Es una cuestión de calidad del tiempo en común. Si lo consumen discutiendo acaloradamente, poco provecho sacarán de estar juntos y, además, estarán dañando su relación. Pero más destructivo aún es que no pongan atención en complacerse mutuamente en los momentos de intimidad.

No obstante, lo que más distingue a los matrimonios desavenidos de los bien avenidos no es tanto la ausencia de experiencias agradables (que, más o menos, todo el mundo las tiene), sino la gran cantidad de experiencias desagradables o las que se interpretan como tales.

Por lo tanto, la conclusión práctica de esta perspectiva, basada en la estadística, es que la felicidad de una vida en pareja parece provenir más de una reducción de los sucesos desagradables (y está en nuestras manos el hacerlos así) que de un aumento de los sucesos agradables.

En otras palabras, las parejas mejoran su relación cuando las experiencias e interpretaciones negativas de su convivencia disminuyen. Hay, pues, que esforzarse en ello.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

▶ AGUSTÍ BORRELL

La narrativa dels evangelis

El dia 24 i 25 de maig, la Facultat de Teologia de Catalunya va celebrar el Simposi Internacional «La tradició de Jesús i els evangelis». Com en edicions anteriors, va ser una experiència interessant de diàleg i d'intercanvi entre especialistes, que enguany van tractar la relació entre la tradició sobre Jesús, de tipus oral, i els evangelis, que posen per escrit la transmissió que els primers cristians han fet de la seva fe. El Simposi va ajudar a veure que els evangelis són alhora part d'aquesta tradició comunitària i resultat del geni creatiu de cadascun dels seus autors. El biblista Agustí Borrell, carmelita descalç, va intervenir amb la ponència «Els evangelis com a relat».

Quin missatge destacaria de la seva conferència?

Els evangelis són escrits narratius; és a dir, no formulen la fe cristiana per mitjà de conceptes o definicions, sinó que parlen de Jesús amb fets, personatges, diàlegs... I tot en una trama ordenada i coherent. De fet, això es correspon al nucli fonamental de l'anunci cristià, que des del principi estava centrat en el relat dels esdeveniments pasquals: Jesús va morir i va ressuscitar.

Per què és necessari estudiar l'anàlisi narrativa dels evangelis?

Si els evangelis són narratius, és evident que cal estudiar-los amb les eines adequades a la narrativa. Els estudis literaris moderns ens han ajudat a entendre millor els mecanismes amb els quals funcionen els relats, i com transmeten el seu missatge als lectors. A més, també coneixem cada dia més les característiques de la narrativa en el món bíblic i en el món grec, que són els àmbits de referència dels evangelis.

Com treballaren els evangelistes per fer un relat fidel i atractiu del que van anar recopilant?

Els evangelistes van fer una obra genial. Van recollir la tradició sobre Jesús, que venia dels testimonis presencials i era vivent en les comunitats, i la van expressar en un relat unitari, cadascú d'acord amb el seu estil i amb les necessitats dels seus oients o lectors. En la formulació dels textos, a més de la fidelitat històrica, hi va influir molt la convicció que Crist havia ressuscitat, i també l'Escriptura. Els evangelis són la història de Jesús interpretada a la llum de la fe cristiana.

Òscar Bardají i Martín

Simposi d'Espiritualitat a Campelles

El Seminari del Poble de Déu ha celebrat del 2 al 4 d'agost l'onzè Simposi d'Espiritualitat, amb el lema «Camins per a la formació cristiana». El simposi, com és habitual, es va celebrar al Casal de Sant Martí de Campelles. Les ponències van ser impartides per la Sra. Lourdes Campi, el doctor en filosofia i pedagogia experimental Furio Pesci, Mons. Jaume Pujol, Arquebisbe de Tarragona, i Mn. Miquel Barcos. Les xerrades han tractat sobre la pedagogia de Francesc Casanovas, sobre l'educació en la vida bona de l'Evangeli avui, l'oferta de l'Església d'Espanya en l'educació del segle XXI i sobre les aportacions de la psicologia per a una formació integral de vida cristiana. Les jornades s'han dut a terme entre dijous i dissabte, quan hi va haver com a cloenda una taula rodona amb la participació de tots els ponents.

Benedicció de l'expedició andorrana al Nanga Parbat

Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, va rebre el juny passat al Palau Episcopal l'alpinista sud-africana resident a Andorra Cathy O'Dowd, que encapçala una expedició a la novena muntanya més alta del món, el Nanga Parbat, on vol fer onejar la bandera andorrana.

Mons. Vives va beneir l'expedició i va signar la bandera, on va escriure aquest missatge encoratjador: «Bon coronament del cim i que portem Andorra ben amunt entre tots!», amb la intenció que sigui col·locada al cim del Nanga Parbat. Mostrà el seu interès per conèixer detalls de l'expedició i va transmetre el goig a l'esportista que ha volgut fer possible que el Principat estigui present en una aventura tan remarcable.

Cathy O'Dowd explicà l'ascensió al Nanga Parbat per la via Mazeno Ridhe, un repte que mai no s'havia aconseguit completar encara. L'expedició està formada, a més, pels escaladors Sandy Allen (escocès) i Rick Allen (anglès).

Mons. Vives signa la bandera

Cloenda de l'Escola Diocesana de Formació Permanent

L'Escola Diocesana de Formació Permanent del Bisbat d'Urgell va fer l'acte de cloenda del curs 2011-2012, en la seva darrera sessió de treball, el 9 de juny, al Santuari del Sant Crist de Balaguer.

En el curs 2011, que ha marcat el començament d'aquesta escola, s'ha ofert una visió general de la Bíblia, amb una completa introducció en quatre sessions molt intenses a l'Antic Testament, seguint la cronologia dels llibres.

Aquest curs ha estat impartit per l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, bibliista i coneixedor de Terra Santa, Mn. Ramon Sàrries, el qual va fer una presentació dels textos bíblics des de la seva faceta històrica, literària, com a història de la salvació i amb referències constants a l'actualitat. La reflexió sobre la literatura sapiencial va posar en relleu la necessitat del diàleg entre fe i cultura, tan actual avui amb la celebració dels Atris dels Gentils arreu.

L'Escola Diocesana i els seus continguts són dirigits per Mn. Antoni Elvira, Delegat diocesà de Catequesi i Arxiprest del Pallars Sobirà. L'escola vol posar en relleu la convivència i la pregària en comú.

Com en les altres sessions, la darrera jornada de treball va començar amb la pregària pausada dels Laudes, a la Capella de la Residència, una salutació de l'Arquebisbe i la darrera classe de continguts, que impartí Mn. Ramon Sàrries. Després tingué lloc una acció de gràcies comunitària, la celebració de l'Eucaristia i el dinar de germanor, amb sobretaula sobre qüestions eclesials d'actualitat.

Amb l'Arquebisbe d'Urgell, tingué lloc un comunitari «cant de les misericòrdies del Senyor», com l'anomenà l'Arquebisbe, on cada participant en el curs, que ha tingut una mitjana de 24 al llarg dels mesos que ha durat aquest primer any, anà desglossant de forma testimonial un emotiu i encoratjador cant simfònic, on cadascú destacà el que més i millor l'havia ajudat d'aquesta Escola formativa.

A la tardor es reprendrà el curs formatiu, amb l'esperança que pugui arribar a més persones interessades. Continuarà tenint la seu a Balaguer.

ONEIXENT LA NOSTRA DIÒCESI D'URGELL

Consell Presbiteral

El Consell Presbiteral està constituït per un grup de preveres en representació del presbiteri diocesà, que formen com el senat del Bisbe, amb la missió d'ajudar-lo en el govern de la diòcesi segons la norma del Dret, per tal de preveure al màxim al bé pastoral.

Té vot consultiu, però el seu parer és sempre qualificat i mereix especial atenció per part del Bisbe, que el convoca i el presideix.

D'entre els seus membres, el Bisbe nomena el Col·legi de Consultors.

A Urgell es va iniciar molt poc després de l'acabament del Concili Vaticà II, el 8 de juny de 1967, essent un dels primers de Catalunya.

En l'actualitat, aquest Consell està format pels Vicaris general i episcopal, el Rector del Seminari Major, el Degà del Capítol Catedral i el Secretari general i Canceller, tres preveres per les tres circumscripcions arxiprestals, un representant dels religiosos preveres, cinc membres per designació episcopal.

El seu mandat, que va començar el 2008, acaba aquest 2012, ja que aquest Consell té una durada de quatre anys.

MIL-LENARI DE SANT ERMENGOL

El bisbe Ermengol, quan va accedir al càrrec, era un home jove amb ganes de dur endavant una profunda reforma eclesial. La seva voluntat d'expandir la reforma a d'altres àmbits prosperà quan, influït per Cluny, va afavorir l'acció benedictina en una part del territori. Reformà profundament la canònica d'Urgell i trobà el suport incondicional dels comtes Ermessenda i Berenguer Ramon I, de Barcelona, i l'ajut fidel de l'abat Ponç de Tavèrnoles, home de gran saviesa i finor. Alhora, Ermengol donà suport a d'altres grans figures del moment i les seves reformes, com per exemple l'abat-bisbe Oliba, amb la seva institució de la Pau i Treva de Déu, per combatre la violència generalitzada i els abusos dels poderosos en els inicis del procés de feudalització.

Vicissituds polítiques de diversa índole van marcar el seu pontificat a Urgell i Sant Ermengol, a la darreria, s'afegí decisivament a la nova alenada que impulsà l'Església a través dels sínodes i concilis per lluitar contra la violència.

Fotografia: Idil·li Tàpia

Medalló del retaule major de la capella de la Pietat (s. XVI)

El retaule major de la capella de la Pietat, obra de l'escultor Jeroni Xanxo, fou obert al culte pels volts del 1550. Està dividit en quatre cossos verticals disposats a banda i banda de la fornícula central, en la qual hi ha una bella talla del clàssic grup de la Pietat. Els cossos dels extrems estan coronats per dos grans medallons circulars, en els quals estan representats en relleu els bisbes Sant Ermengol i Sant Ot. La fesomia dels dos és d'una gran joventut i tendresa, que la policromia posterior ressaltà. Un és, pràcticament, el calc de l'altre: tots dos porten els mateixos símbols a les mans; només una llegenda en un lateral del medalló els distingeix. Actualment, el retaule forma part del fons del Museu Diocesà d'Urgell.